

Դանիելի Գիրքը - Հարյուր երեսունմեկերորդ

Մարգարեական հյուսվածքի բացահայտումը. Հայտնությունից մինչև ներկա իրողություններ՝ կապելով կետերը

Jeff Pippenger

2024-03-12

Նախորդ հոդվածներում մենք ցույց տվեցինք, որ միլլերիտները գիտակցում էին, թե իրենք կատարում էին տասը կույսերի առակը, Ամբակումի երկրորդ գլուխը և Եզեկիելի տասներկուերորդ գլխի քսանմեկից մինչև քսանութ համարները: Եզեկիելի այդ համարները նշում են, որ երբ այս երեք մարգարեական հատվածները վերջին օրերում կատարվեն կատարյալ կերպով, «ամեն տեսիլքի իրականացումը» կկատարվի: Քույր Ուայթը նույնպես անդրադառնում է այս երևույթին:

«Հայտնության գրքում Աստվածաշնչի բոլոր գրքերը հանդիպում են և ավարտվում: Այստեղ է Դանիելի գրքի լրացումը: Մեկը մարգարեություն է, մյուսը՝ հայտնություն: Կնքված գիրքը ոչ թե Հայտնությունն է, այլ Դանիելի մարգարեության այն մասը, որ վերաբերում է վերջին օրերին: Հրեշտակը պատվիրեց. «Իսկ դու, ո՛վ Դանիել, փակիր այս խոսքերը և կնքիր գիրքը մինչև վերջի ժամանակը»: Դանիել 12:4»: Առաքյալների Գործերը, 585.

Տասը կույսերի առակը բառացիորեն կրկնվում է հարյուր քառասունչորս հազարի կնիքման ժամանակում, որը սկսվեց 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին և ավարտվում է, երբ դուռը փակվում է հիմար կույսերի առաջ՝ շուտով գալու կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ: Պատմության այդ ժամանակաշրջանում կատարվում է յուրաքանչյուր տեսիլքի ազդեցությունը, որը ներկայացված է «Աստվածաշնչի բոլոր գրքերը հանդիպում և ավարտվում են» խոսքերում:

Նախորդ հոդվածում մենք կառուցում էինք ըմբռնման մի հիմք, որպեսզի ներկայացնենք Դանիել 11-ի քառասուներորդ համարում պատկերված պատմության արտաքին գիծը, որը ներկայացնում է երկրի գազանի Հանրապետական եղջյուրի քաղաքական պատմությունը: Այդ պատմությունը զուգահեռ է ընթանում երկրի գազանի նրա իսկական բողոքական եղջյուրի կրոնական պատմությանը: Մենք առանձնացրել ենք մի քանի մարգարեական գծեր, որոնք վերաբերում են երկրի գազանի Հանրապետական եղջյուրին, և այդ գծերը տեղադրում ենք այն մարգարեական պատմության վրա, որը սկսվեց վախճանի ժամանակ՝ 1989 թվականին:

1776 թվականին սկսված և 1798 թվականին՝ վերջի ժամանակին, ավարտված երկրային գազանի մարգարեական ժամանակահատվածը այն գիծն է, որը մենք մտադիր ենք օգտագործել՝ այժմ իրենց ազդեցությունն ունեցող բոլոր գծերը մեկտեղելու փորձի մեջ: 1776-ից մինչև 1798 թվականների ժամանակահատվածը կրում է Ալֆայի և Օմեգայի կնիքը, որովհետև այն սկսվում և ավարտվում է օրենսդրական գործողությամբ, որը ազդի խոսելն է:

«Ազգի խոսելը նրա օրենսդիր և դատական իշխանությունների գործողությունն է»:
Մեծ պայքարը, 443:

Երկրի գազանի գլխավոր հատկանիշներից մեկը նրա խոսելն է: Ամերիկայի Միացյալ Նահանգների Սահմանադրությունը աստվածային փաստաթուղթ էր, որը բացեց կրոնական և քաղաքական ազատության դռները, և այդպիսով կլանեց հալածանքի «ջրհեղեղը», որ դարեր շարունակ իրականացվել էր Եվրոպայի թագավորների և Կաթոլիկ եկեղեցու կողմից:

Եվ օձը իր բերանից կնոջ հետևից ջուր արձակեց հեղեղի պես, որպեսզի նրան հեղեղով քշել տանի: Եվ երկիրը օգնեց կնոջը, և երկիրը բացեց իր բերանը ու կլանեց այն հեղեղը, որ վիշապը իր բերանից արձակել էր: Հայտնություն 12:15, 16.

Աստվածաշնչյան մարգարեության վեցերորդ թագավորությունն հանդիսացող երկրի գազանի իշխանության վերջում նա դարձյալ պիտի խոսի, սակայն այն ժամանակ պիտի խոսի որպես վիշապ՝ կիրականօրյա օրենքը պարտադրելով:

Եվ ես տեսա մի այլ գազան, որ ելնում էր երկրից. և նա ուներ երկու եղջյուր՝ գառան նման, և խոսում էր վիշապի պես: Հայտնություն 13:11.

Երկրային գազանը սկսեց որպես վեցերորդ թագավորությունը 1798 թվականին, երբ պապականությունը զրկվեց իր գորությունից:

«Եվ երբ Պապությունը, իր գորությունից զրկված, հարկադրված եղավ դադարելու հալածանքներից, Հովհաննեսը տեսավ մի նոր իշխանություն, որ ելնում էր՝ արձագանքելու վիշապի ձայնին և շարունակելու նույն դաժան ու հայհոյական գործը: Այս իշխանությունը, վերջինը, որ պատերազմելու է եկեղեցու և Աստծո օրենքի դեմ, խորհրդանշված էր գառանման եղջյուրներով մի գազանով»: Signs of the Times, November 1, 1899.

1798 թվականին, երբ պապականությունը ստացավ իր մահացու վերքը, Միացյալ Նահանգները խոսեց, և ինչպես միշտ է Ալֆայի և Օմեգայի պարագայում, սկզբում եղած խոսքը նախապատկերեց վերջում եղած խոսքը: 1798 թվականին Օտարերկրացիների և Խռովությունների մասին ակտերը օրինական ուժ ստացան՝ նախապատկերելով այն օրենքները, որոնք կիրառվում են վախճանում՝ ուղղված անօրինական ներգաղթին և լրատվամիջոցներին:

Ժամանակաշրջանը, որ մենք դիտարկում ենք՝ 1776-ից մինչև 1798 թվականները, կրում է Ալֆայի և Օմեգայի դրոշմը, որովհետև այն սկզբում նույնացնում է Անկախության հռչակագրի «խոսելը», որը նախատիպում է 1798 թվականի Օտարականների և Խռովության դեմ օրենքները: Այդ ժամանակաշրջանի մեջտեղում գտնվում է Ամերիկայի Միացյալ Նահանգների Սահմանադրությունը: Այս ժամանակաշրջանը տալիս է երկրի գազանի թագավորության մարգարեական պատկերացումը, որովհետև այն սկսում է խոսել որպես գառ, սակայն ժամանակաշրջանն ավարտվում է վիշապ ներկայացնող օրենսդրությամբ: Բայց, ինչպես հաճախ է լինում, որևէ բանի սկիզբն ու վերջը համընկնում են հակադրություններով: Ժամանակաշրջանի առաջին նշաձողը

ներկայացված է վերջին նշաձողում, իսկ միջին նշաձողը Ամերիկայի Միացյալ Նահանգների Սահմանադրությունն էր, որը վավերացվեց ՏԱՄՆԵՆԲ նահանգների կողմից: Երբայերեն «ճմարտություն» բառը կազմվել է առաջին տառից, ապա տասներեքերորդ տառից, ապա երբայերեն այբուբենի վերջին տառից:

Այժմ մեր դիտարկած ժամանակահատվածը կրում է Առաջինի և Վերջինի, որ ճմարտությունն է, դրոշմը: Այդ ժամանակահատվածը ներկայացնում է մի շրջան, որը տանում է դեպի երկրի գազանի իշխության սկիզբը՝ որպես աստվածաշնչյան մարգարեության վեցերորդ թագավորություն, և հետևաբար ներկայացնում է մի շրջան, որը տանում է դեպի երկրի գազանի իշխության ավարտը՝ որպես աստվածաշնչյան մարգարեության վեցերորդ թագավորություն: Այդ ժամանակահատվածը սկսվեց վախճանի ժամանակում՝ 1776-ից մինչև 1798 թվականները պետք է դրվեն 1798 թվականի վրա մինչև շուտով գալիք Կիրակնօրյա օրենքը, երբ երկրի գազանը խոսում է վիշապի պես, ինչպես ներկայացված է Alien and Sedition Acts-ով:

Արժե մեր ուսումնասիրության մեջ ներմուծել ևս մեկ մարգարեական ճմարտություն: Այդ ճմարտությունը «վերջի ժամանակի» բաղադրիչներից մեկն է՝ որպես խորհրդանիշ, որը հաճախ անտեսվում է: Լատդիկիական ադվենտիզմը թերևս գիտի, որ 1798 թվականը «վերջի ժամանակն» էր, սակայն նրանց հասկացողությունը, որպես կանոն, հենց այնտեղ էլ ավարտվում է, որովհետև նրանք գաղափար չունեն, որ յուրաքանչյուր բարեփոխման գիծը զուգահեռվում է մյուս բարեփոխման գծերին: Յուրաքանչյուր բարեփոխման գիծ սկսվում է «վերջի ժամանակով»:

Մովսեսը նախապատկերում էր Քրիստոսին, և Մովսեսն ինքը ուղղակիորեն հայտարարեց այդ փաստը, իսկ Պետրոսը հաստատեց այն Գործք գրքում:

Քո Տեր Աստվածը քո միջից, քո եղբայրներից, ինձ նման մի Մարգարե պիտի բարձրացնի քեզ համար. Նրան պիտի լսեք: Երկրորդ Օրինաց 18:15.

Հիսուսը պիտի լիներ «Մովսեսի նման»:

Եվ այժմ, եղբայրներ՝ ը, գիտեմ, որ տգիտությամբ արեցիք այդ, ինչպես և ձեր իշխանավորները: Բայց այն, ինչ Աստված նախապես հայտնել էր իր բոլոր մարգարեների բերանով, թե Քրիստոսը պիտի չարչարվի, այդպես իսկ կատարեց: Արդ, ապաշխարեցե՛ք և դարձի՛ եկեք, որպեսզի ձեր մեղքերը ջնջվեն, երբ Տիրոջ ներկայությունից զովացման ժամանակները գան. և Նա ուղարկի Հիսուս Քրիստոսին, որ նախապես ձեզ քարոզվել էր. որին երկինքը պետք է ընդունի մինչև ամեն ինչի վերահաստատման ժամանակները, որոնց մասին Աստված խոսել է աշխարհի սկզբից ի վեր իր բոլոր սուրբ մարգարեների բերանով: Որովհետև Մովսեսն իսկապես ասաց հայրերին. «Ձեր Տեր Աստվածը ձեր եղբայրներից ինձ նման մի մարգարե պիտի բարձրացնի ձեզ համար. նրան լսեցե՛ք այն ամենում, ինչ որ նա ձեզ կասի: Եվ պիտի լինի, որ յուրաքանչյուր անձ, որ չլսի այն մարգարեին, պիտի բնաջնջվի ժողովրդի միջից»: Այո՛, և բոլոր մարգարեները՝ Սամուելից սկսած և նրան հաջորդողները, որքան որ խոսել են, նույնպես այս օրերի մասին էլ նախապես հայտարարել են: Գործք 3:17-24:

Մովսեսի պատմության մեջ վախճանի ժամանակը նրա ծնունդն էր, և դա նախապատկերում էր Քրիստոսի ծնունդը: Թե՛ Քրիստոսի, թե՛ Մովսեսի ծննդյան ժամանակ տեղի ունեցավ գիտության ավելացում, որը պետք է փորձեր այդ սերնդին: Նրանց երկուսի ծննդի մասին գիտությունը դրդեց թե՛ Եգիպտոսի, թե՛ Հռոմի վիշապային իշխանությանը փորձել սպանել մարգարեության խոստացվածներին: Բլուրների վրա գտնվող հովիվները, արևելքից եկած իմաստունները ներկայացնում են նրանց, ովքեր հասկացան գիտության ավելացումը վախճանի ժամանակ:

Այն, ինչ սովորաբար անտեսվում է, այն է, որ վախճանի ժամանակում կան երկու ուղենիշներ: Ծնվեց ոչ միայն Մովսեսը, այլև նրանից երեք տարի առաջ ծնվել էր նրա եղբայր Ահարոնը: Քրիստոսի ծնվելուց վեց ամիս առաջ ծնվել էր Նրա ազգական Հովհաննեսը: 1798 թվականը «վախճանի ժամանակի» ամենատարածված ճանաչումն է, և 1798-ին գազանը (քաղաքական ապարատը), որի վրա հեծել էր (պոռնիկը) Խավար դարերի ընթացքում, սպանվեց, և մեկ տարի անց նաև «կինը», որ հեծել էր այդ գազանի վրա, մահացավ:

1989 թվականին երկու նախագահներ կային: Ռեյգանը կառավարեց մինչև 1989 թվականի պաշտոնամուտը, ապա առաջին Բուշը սկսեց իր իշխանությունը: Հազար երկու հարյուր վաթսուն տարիների ավարտը նախապատկերված էր Բաբելոնում յոթանասուն տարվա գերությանմբ, և երբ գորավար Կյուրոսը՝ Դարեհի եղբորորդին, խնջույքի գիշերը մահապատժի ենթարկեց Բաղդասարին, Դարեհը փաստացի թագավորն էր: Դարեհն ու Կյուրոսը ներկայացնում են այն ժամանակի վերջի երկու հանգրվանները:

Մովսեսի և Ահարոնի, Հովհաննեսի և Հիսուսի, Դարեհի և Կյուրոսի, պապականության և պապի, ինչպես նաև Ռեյգանի և Բուշի միջև մարգարեական փոխհարաբերությունները, երբ ուսումնասիրվում են ճիշտ մեթոդաբանությամբ, բոլորը մարգարեական լույսի աղբյուրներ են: Այն, ինչին մենք այստեղ կանդրադառնանք, այն է, որ Հովհաննեսը՝ Հիսուսի ազգականը, անապատում աղաղակողի ձայնն էր, ինչը նախատիպորեն պատկերվել էր Մովսեսի եղբայր Ահարոնով, որը գնաց անապատ՝ Մովսեսին հանդիպելու, որպեսզի լինի նրա ձայնը:

Քրիստոսի օծումին նախորդող երեսնամյա ժամանակաշրջանում, և հակաքրիստոսին նախորդող երեսուն տարիների ընթացքում, կա մի սահմանանշան, որ նույնացնում է «ձայն»: Քրիստոսի համար դա անապատում աղաղակող Հովհաննեսի ձայնն էր: 533 թվականին Հուստինիանոսը արձակեց մի հրամանագիր, որով հակաքրիստոսը ճանաչվում էր որպես հերետիկոսների ուղղիչը և եկեղեցու գլուխը: Հուստինիանոսի հրամանագիրը այն «ձայնն» էր, որ նախապատրաստեց 538 թվականին Օռլեանի ժողովում ընդունված կիրակնօրյա օրենքի «հրամանագրին»:

Կյուրոս գորավարի բանակը այն ձայնն էր, որ վկայում էր, թե Դարեհի կողմից Բաբելոնի նվաճումը մոտալուտ էր:

«Կյուրոսի բանակի հայտնվելը Բաբելոնի պարիսպների առաջ հրեաների համար նշան էր, որ իրենց ազատագրությունը գերությունից մոտենում էր: Կյուրոսի

ծնունդից ավելի քան մեկ դար առաջ Ներշնչումը նրան անունով էր հիշատակել և գրի առնել տվել այն իսկական գործը, որ նա պետք է կատարեր՝ Բաբելոն քաղաքը անակնկալ կերպով գրավելով և գերության որդիների արձակման ճանապարհը պատրաստելով: Եսայիայի միջոցով ասվել էր.»

«Այսպես է ասում Տերը Իր օծեալին՝ Կյուրոսին, որի աջ ձեռքից Ես բռնել եմ, որպեսզի ազգերը հնազանդեցնեմ նրա առաջ. ... նրա առաջ բացելու երկփեղկ դռները, և դռները չեն փակվի. Ես կգնամ քո առաջ և ծուռ տեղերը ուղիղ կանեմ. կկոտրեմ պղնձե դռները և կկտրատեմ երկաթե սողնակները. և քեզ կտամ խավարի գանձերը և ծածուկ վայրերի թաքնված հարստությունները, որպեսզի դու իմանաս, թե Ես՝ Տերս, որ քեզ կանչում եմ քո անունով, Իսրայելի Աստվածն եմ»: Եսայիա 45:1–3: Մարգարեներ և թագավորներ, 551:

Երբ ճանաչվում է, որ երկու վկաներով կամ երկու նշանաբարերով է հաստատվում մարգարեական «վերջի ժամանակը», ապա կարելի է նաև ճանաչել, որ այդ երկու նշանաբարերից մեկը ներկայացնում է մոտեցող պատմության նույնականացում, հոչակում կամ նախազգուշացում: Ահարոնը, Հովհաննեսը, Կյուրոսը և Հուստինիանոսը ներկայացնում են մի նշանաբար, որը նախորդում է վերջի ժամանակին: 1798 թվականի վերջի ժամանակը 1776-ից մինչև 1798-ը ներկայացված ժամանակաշրջանի ավարտն է: Այդ պատմության մեջտեղի նշանաբարը անապատում աղաղակողի ձայնն է՝ մոտեցող պատմության համար: Այդ պատմությունը սկսվեց մի հրապարակմամբ, որը մերժում էր թե՛ թագավորի, թե՛ պապի բռնապետական իշխանությունը, և ավարտվեց մի հրապարակմամբ, որը ներկայացնում էր բռնապետի բնավորությունը: Մեջտեղի հրապարակումը ներկայացնում էր եկող պատմության «նախազգուշացումը», և նախազգուշացումն այն էր, որ պատմության վերջում Միացյալ Նահանգների Սահմանադրությունը պիտի տապալվեր:

Պատմության այդ գիծը սկսեց կրկնվել 1989 թվականին, և այն ավարտվում է կիրակնօրյա օրենքով, երբ մերժվում է երկու հարյուր տարի առաջ՝ 1789-ին, անապատից եկած նախազգուշացումը: 1989 թվականը քառասուններորդ համարի վերջում եղած վերջի ժամանակն էր, և այն համընկնում է 1798 թվականի վերջի ժամանակի հետ: 1989 թվականը համընկնում է 1776 թվականի հետ, իսկ կիրակնօրյա օրենքը ներկայացնում է 1798 թվականը: Այն պատմության մեջտեղում, որտեղ յուրաքանչյուր տեսիլքի ազդեցությունն իրականացվում է, իրականացվում է այն պատմությունը, որ սկսվեց 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին և շարունակվում է մինչև 1789 թվականի նախազգուշացումը, և Սահմանադրությունը տապալվում է: Մեջտեղում պետք է լինի մի ճանապարհային նշան, որովհետև Աստված երբեք չի փոխվում: Այդ ճանապարհային նշանը պիտի ներկայացնեք նախազգուշացում այն մարգարեական պատմության համար, որը սկսվում է շուտով եկող կիրակնօրյա օրենքից:

1989 թվականը նշում է քառասուններորդ խոսքում ներկայացված վերջի ժամանակը, որը տանում է դեպի քառասունմեկերորդ խոսքում նշված կիրակնօրյա օրենքը: Այն նախազգուշացնող լուրը, որ հասավ վերջի ժամանակից հետո, բայց կիրակնօրյա օրենքից առաջ, 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ն էր: Այն նախազգուշացնում է, որ

պատմության այդ ժամանակաշրջանի ավարտին երրորդ Վայր, որը հասավ 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին և անմիջապես զսպվեց, կրկին կհարվածի որպես անսպասելի անակնկալ, և հազարավոր քաղաքներ կկործանվեն: Երբ այդ կործանումը հասնի, Սատանան կսկսի իր հրաշալի գործը, և այդ գործը սկսվում է շուտով գալու կիրակնօրյա օրենքով:

«Երանի՛ թե Աստծո ժողովուրդը զգար հազարավոր քաղաքների վրա կախված կործանումը, որոնք այժմ գրեթե տրվել են կռապաշտությանը: Բայց շատերը, ովքեր պետք է հոչակեն ճշմարտությունը, մեղադրում և դատապարտում են իրենց եղբայրներին: Երբ Աստծո դարձի բերող գործությունը գա մտքերի վրա, վճռական փոփոխություն տեղի կունենա: Մարդիկ հակվածություն չեն ունենա քննադատելու և քննդելու: Նրանք չեն կանգնի այնպիսի դիրքում, որը կխոչընդոտի լույսի շողալուն աշխարհի վրա: Նրանց քննադատությունը, նրանց մեղադրանքները կդադարեն: Թշնամու գործությունները համախմբվում են պատերազմի համար: Մեր առաջ խիստ բախումներ են: Միմյանց մոտեցե՛ք, եղբայրներ՛ ըս և քույրե՛րս, միմյանց մոտեցե՛ք: Միացե՛ք Քրիստոսի հետ: «Մի՛ ասեք. Դաշինք,... և մի՛ վախեցեք նրանից, ինչից նրանք են վախենում, և մի՛ սարսափեք: Ջորաջ Տիրոջն Ինքը սրբացրե՛ք, և Նա՛ թող լինի ձեր վախը, և Նա՛՝ ձեր սարսափը: Եվ Նա պիտի լինի սրբաբան, բայց Իսրայելի երկու տների համար՝ գայթակղության քար և գայթեցման վեմ, Երուսաղեմի բնակիչների համար՝ որոգայթ և ծուղակ: Եվ նրանցից շատերը պիտի սայթաքեն, ընկնեն և ջարդուփշուր լինեն, ծուղակն ընկնեն և բռնվեն»:

«Աշխարհը թատրոն է: Դերակատարները՝ նրա բնակիչները, պատրաստվում են խաղալ իրենց բաժինը վերջին մեծ դրամայում: Աստված տեսադաշտից կորցված է: Մարդկության մեծ բազմությունների մեջ միություն չկա, բացի այն ժամանակներից, երբ մարդիկ դաշնակցում են իրենց եսասիրական նպատակներն իրագործելու համար: Աստված դիտում է: Իրեն ապստամբած հպատակների վերաբերյալ Նրա նպատակները պիտի կատարվեն: Աշխարհը մարդկանց ձեռքը չի տրվել, թեև Աստված մի ժամանակով թույլ է տալիս, որ խառնաշփոթության և անկարգության տարրերը տիրապետեն: Ստորից եկող մի գործություն գործում է՝ դրամայի վերջին մեծ տեսարանները առաջ բերելու համար,—Սատանան գալիս է որպես Քրիստոս և գործում է անիրավության ամենայն խաբեությամբ նրանց մեջ, ովքեր իրենց կապում են իրար հետ գաղտնի ընկերություններում: Նրանք, ովքեր տրվում են դաշնակցելու կրքին, իրագործում են թշնամու ծրագրերը: Պատճառին կհետևի հետևանքը»:

«Հանցանքը գրեթե հասել է իր սահմանին: Խառնաշփոթությունը լցնում է աշխարհը, և շուտով մեծ սարսափ պիտի գա մարդկանց վրա: Վախճանը շատ մոտ է: Մենք, որ գիտենք ճշմարտությունը, պետք է պատրաստվենք այն բանին, ինչ շուտով պիտի հասնի աշխարհի վրա՝ որպես ճնշող անակնկալ»։ Review and Herald, September 10, 1903.

1789 թվականին Սահմանադրության ներմուծմամբ նախապատկերված նախազգուշացումը երրորդ հրեշտակի նախազգուշացումն է, որը վերադառնում է երկրորդ Կադեսին, երբ սկսվում է հարյուր քառասունչորս հազարի կնքումը: Այդ նախազգուշացումը Հայտնության տասնութերորդ գլխի առաջին ձայնի

նախագգուշացումն է, և այդ ժամանակ ոչ միայն Նյու Յորք քաղաքի մեծ շենքերը փլվեցին, այլև փոխվեց հենց Սահմանադրության բուն էությունը: Սահմանադրությունը գրվել էր և հիմնված էր անգլիական իրավունքի վրա, որի հիմնական փիլիսոփայությունը կարելի է պարզորեն սահմանել այսպես՝ «մարդն անմեղ է, մինչև նրա մեղավորությունն ապացուցվի»: Սահմանադրությունը գրվել էր այն բանի համար, որպեսզի մերժի այն, ինչ հայտնի է որպես հռոմեական իրավունք, որի հիմնական փիլիսոփայությունը կարելի է պարզորեն սահմանել այսպես՝ «մարդը մեղավոր է, մինչև իր անմեղությունն ապացուցվի»:

1789 թվականին անապատից հնչած նախագգուշացումը, որ ներկայացված էր Սահմանադրությամբ, ներկայացնում է 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ի նախագգուշացումը, և ոչ միայն այրվող շենքերը բառացի կատարմամբ նշանավորեցին այդ պատմությունը, այլև «Patriot Act»-ի ընդունումը (խոսելը) նույնպես ներկայացրեց այդ նախագգուշացումը:

Patriot Act-ը (Uniting and Strengthening America by Providing Appropriate Tools Required to Intercept and Obstruct Terrorism Act of 2001) ներկայացվեց Միացյալ Նահանգների Կոնգրեսում 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ի ահաբեկչական հարձակումներից կարճ ժամանակ անց: Օրինագիծը Ներկայացուցիչների պալատում ներկայացվեց 2001 թվականի հոկտեմբերի 23-ին, իսկ Սենատում՝ 2001 թվականի հոկտեմբերի 24-ին: Այն 2001 թվականի հոկտեմբերի 26-ին նախագահ Ջորջ Վ. Բուշի կողմից ստորագրվեց և դարձավ օրենք: Patriot Act-ը նպատակ ուներ ընդլայնելու կառավարության կարողությունը՝ հետաքննելու և կանխելու ահաբեկչության գործողությունները, ինչպես նաև ընդարձակելու վերահսկողության և իրավապահ մարմինների լիազորությունները, և այն մերժեց անգլիական իրավունքի այն հիմնական և հիմնարար սկզբունքը, ըստ որի մարդն անմեղ է, մինչև նրա մեղավորությունն ապացուցվի: Այն մինչ օրս էլ կիրառվում է կառավարության ներսում գտնվող էլիտայի կողմից՝ շրջանցելու օրենքով սահմանված պատշաճ դատավարական ընթացակարգը, անձնական գաղտնիությունը և արդար դատավարությունները:

Այս ուսումնասիրությունը կշարունակենք մեր հաջորդ հոդվածում:

«Ի՞նչ է մեր վիճակը այս ահեղ և հանդիսավոր ժամանակում: Ավաղ, ի՞նչ հպարտություն է տիրում եկեղեցում, ի՞նչ կեղծավորություն, ի՞նչ խաբեություն, ի՞նչ սեր հանդերձանքի, թեթևամտության և զվարճության նկատմամբ, ի՞նչ ձգտում գերիշխանության: Այս բոլոր մեղքերը մթագնել են միտքը, այնպես որ հավիտենական բաները չեն զանազանվել: Մի՞թե չենք քննի Սուրբ Գիրքը, որպեսզի իմանանք, թե որտեղ ենք գտնվում այս աշխարհի պատմության մեջ: Մի՞թե խելամիտ չենք դառնա այն գործի վերաբերյալ, որ այս ժամանակ կատարվում է մեզ համար, և այն դիրքի վերաբերյալ, որ մենք՝ որպես մեղավորներ, պիտի զբաղեցնենք, մինչ այս քավության գործը շարունակվում է: Եթե որևէ հոգածություն ունենք մեր հոգիների փրկության հանդեպ, պետք է վճռական փոփոխություն կատարենք: Մենք պետք է փնտրենք Տիրոջը ճշմարիտ ապաշխարությամբ. պետք է հոգու խորին փշրվածությամբ խոստովանենք մեր մեղքերը, որպեսզի դրանք ջնջվեն:»

«Մենք այլևս չպետք է մնանք կախարդված հողի վրա: Մենք արագորեն մոտենում ենք մեր փորձաշրջանի ավարտին: Թող յուրաքանչյուր հոգի հարցնի. Ի՞նչ դիրքում եմ ես Աստծո առաջ: Մենք չգիտենք, թե որքան շուտ մեր անունները կարող են բարձրացվել Քրիստոսի շուրթերին, և մեր գործերը վերջնականապես վճռվեն: Օ՛, օ՛, ինչպիսի ն կլինեն այդ վճիռները: Արդյո՞ք մենք կհամարվենք արդարների հետ, թե՞ կհամարվենք ամբարիշտների թվում»:

«Թող եկեղեցին վեր կենա և Աստծո առաջ ապաշխարի իր ետսահումներից: Թող պահապաններն արթնանան և փողի հնչյունը որոշակի հնչեցնեն: Սա հստակ նախազգուշացում է, որ մենք պետք է հոչակենք: Աստված պատվիրում է Իր ծառաներին. «Բարձրաձայն աղաղակի՛ր, մի՛ խնայիր, փողի պես բարձրացրո՛ւ քո ձայնը և Իմ ժողովրդին ցույց տո՛ւր նրանց հանցանքը, և Հակոբի տանը՝ նրանց մեղքերը»: Ժողովրդի ուշադրությունը պետք է գրավվի. եթե դա չարվի, ամեն ջանք ապարդյուն է. թեկուզ երկնքից մի հրեշտակ իջներ և նրանց խոսեր, նրա խոսքերը ավելի մեծ օգուտ չէին բերի, քան եթե նա խոսեր մահվան սառը ականջի մեջ: Եկեղեցին պետք է արթնանա գործելու համար: Աստծո Հոգին երբեք չի կարող գալ, մինչև որ նա չպատրաստի ճանապարհը: Պետք է լինի սրտի ջերմեռանդ քննություն: Պետք է լինի միաբան, հարատև աղոթք, և հավատքով՝ Աստծո խոստումների յուրացում: Պետք է լինի ոչ թե մարմնի՝ քուրձով զգեստավորում, ինչպես հին ժամանակներում, այլ հոգու խոր խոնարհեցում: Մենք ինքնագոհության և ինքնամեծարման համար նույնիսկ առաջին իսկ պատճառը չունենք: Մենք պետք է խոնարհվենք Աստծո գորավոր ձեռքի ներքո: Նա կհայտնվի՝ մխիթարելու և օրհնելու ճշմարիտ որոնողներին»:

«Գործը մեր առջև է. պիտի՞ ներգրավվենք դրանում: Մենք պետք է արագ աշխատենք, պետք է անդադար առաջ շարժվենք: Մենք պետք է պատրաստվենք Տիրոջ մեծ օրվան: Մենք կորցնելու ժամանակ չունենք, ժամանակ չունենք անձնասեր նպատակներով զբաղվելու: Աշխարհը պետք է նախազգուշացվի: Ի՞նչ ենք անում մենք, որպես անհատներ, որպեսզի լույսը ներկայացնենք ուրիշներին: Աստված յուրաքանչյուր մարդու թողել է իր գործը. ամեն ոք ունի իր բաժինը կատարելու, և մենք չենք կարող անտեսել այս գործը՝ առանց մեր հոգիները վտանգի ենթարկելու»:

«Ո՛վ իմ եղբայրներ, պիտի՞ տրտմեցնեք Սուրբ Հոգուն և պատճառ դառնաք, որ Նա հեռանա: Պիտի՞ դուրս փակեք օրհնյալ Փրկչին, որովհետև անպատրաստ եք Նրա ներկայության համար: Պիտի՞ թողնեք, որ հոգիները կորչեն՝ առանց ճշմարտության գիտության, որովհետև չափից ավելի եք սիրում ձեր դյուրությունը, որպեսզի կրեք այն բեռը, որ Հիսուսը կրեց ձեզ համար: Արթնանանք քնից: «Արթո՛ւն եղեք, հսկե՛ք, որովհետև ձեր հակառակորդը՝ սատանան, մոնչող առյուծի պես շրջում է՝ փնտրելով, թե ում կուլ տա»» Review and Herald, March 22, 1887.